

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2020 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć wnioskodawcę;**
- 3. na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzić na rzecz adwokat Z. G. , Kancelaria Adwokacka w W. , kwotę 738 zł, w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

K. W. został uznany wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt III K (...), za winnego tego, że w dniu 24 marca 2017 roku przy ul. B. w W., działając w celu spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w

postaci choroby realnie zagrażającej życiu, ugodził L. S. nożem - jednokrotnie w szyję i trzykrotnie w klatkę piersiową, powodując u pokrzywdzonego ranę kłutą szyi i trzy rany kłute klatki piersiowej z odmą opłucnową lewostronną, śladową odmą w szczycie prawej jamy opłucnowej, odmą śródpiersia oraz odmą podskórną szyi i klatki piersiowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu udzielenia pokrzywdzonemu pomocy medycznej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. II Wydział Karny z dnia 22 listopada 2007 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którym to wyrokiem wymierzono karę łączną pięciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27.02.2010 r. do 06.01.2015 r., przy czym czynu tego dopuścił się mając znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem - tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Za przestępstwo to wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł od K. W. na rzecz pokrzywdzonego L. S. nawiązkę w kwocie 1.000 złotych.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli obrońca oskarżonego oraz – składając środek odwoławczy na niekorzyść - oskarżyciel publiczny.

Prokurator zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na wyrażeniu przez Sąd Okręgowy mylnego poglądu, iż dowody, nie dają podstaw do uznania, że oskarżony K. W. dopuścił się popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz obrazę art. 64 § 2 k.k. poprzez jego niezasadne pominięcie i przyjęcie przez Sąd Orzekający, iż oskarżony K. W. dopuścił się popełnienia przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., gdy zarzucony oskarżonemu czyn należało zakwalifikować z art. 64 § 2 k.k.

Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż w dniu 24 marca 2017 roku przy ul. B. w W. , działając w warunkach o wielokrotnego powrotu do przestępstwa oraz w zamiarze bezpośrednim nagłym,

usiłował dokonać zabójstwa L.S. w ten sposób że kilkakrotnie ugodził go nożem w okolice szyi i klatki piersiowej, powodując u pokrzywdzonego rany klute szyi i klatki piersiowej z odłą opłucnową lewostronną, śladową odłą w szczycie prawej jamy opłucnowej, odłą śródpiersia oraz podskórną szyi i klatki piersiowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni oraz naraziły pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu udzielenia pokrzywdzonemu pomocy medycznej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. II Wydział Karny z dnia 22 listopada 2007 r., sygn. akt II K [...], za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27.02.2010 r. do 06.01.2015 r. oraz mając znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Nadto, przy przyjęciu takiej zmiany wyroku, wniósł o wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. kary 15 lat pozbawienia wolności, nawiązki na rzecz pokrzywdzonego L. S. w kwocie 5.000 złotych oraz pozbawienia praw publicznych na okres 5 lat.

Obrońca K. W. w całości zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego, zarzucając mu:

- obrazę prawa materialnego – tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. – przez bezpodstawne uznanie, że K. W. był sprawcą czynu, podczas gdy rzeczywisty sprawca nie został dotychczas ustalony.
- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 428 pkt 2 k.p.k., zaznaczając, że wszystkie nieusuwalne wątpliwości powinny być tłumaczone na korzyść oskarżonego – w myśl zasady domniemania niewinności, wyrażonej w art. 5 ust. 2 k.p.k. – czego Sąd I instancji nie uczynił.

Wniosła przy tym o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. W. od przypisanego mu wyrokiem czynu.

Wyrokiem z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok, przyjmując, że K. W. dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W. z dnia 11 maja 1993 r., w sprawie o sygn. akt III K (...), za przestępstwo z art. 208 d.k.k. i art. 209 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności, objętą orzeczoną tym wyrokiem karą łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 stycznia 1993 r. do 1 kwietnia 1996 r. oraz od 19 maja 1997 r. do 15 września 1997;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 listopada 2007 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą orzeczoną tym wyrokiem karą łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 lutego 2010 r. do 6 stycznia 2015 roku,

a przypisany oskarżonemu K. W. czyn stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., a podstawę wymiaru kary uzupełnił o przepis art. 64 § 2 k.k., w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wniosła obrońca skazanego, stawiając zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, mającego wpływ na treść wyroku, a w szczególności rażącego przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, sformułowanej w art. 7 k.p.k., poprzez danie wiary pokrzywdzonemu L. S. , że to właśnie oskarżony K. W. był tym sprawcą, który około godz.19.00 w dniu 24 marca 2017 r. w jego mieszkaniu na piętrze budynku przy ul. B. dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu - podczas gdy pokrzywdzony cierpi na organiczne uszkodzenie mózgu, jest wieloletnim alkoholikiem, nadto ukrywa przebieg zajęcia, jest znany jako osoba konfliktowa, o ograniczonej poczytalności, niewiarygodna, w ocenie jego sąsiadów lubi sobie pozmyślać - wszystko to winno było skutkować odmówieniem mu wiarygodności przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie.

Na tej podstawie obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanego K. W. od przypisanego mu czynu - względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...)

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. W piśmie, stanowiącym odpowiedź obrony na stanowisko Prokuratury, obrońca skazanego wniosła o nieuwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemikę z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może wnieść kasację od orzeczenia sądu II instancji jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18).

W niniejszej kasacji skarżący podnosi kwestię naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Taki zarzut – a więc dotyczący niewłaściwej oceny materiału dowodowego - może być na etapie kasacyjnym podniesiony wyłącznie wówczas, gdy sąd odwoławczy prowadził postępowanie dowodowe lub dokonał całkowicie odmiennej oceny materiału zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt V KK 20/18). Kasacja jest bowiem środkiem zaskarżenia wyroku Sądu II instancji, a więc zarzuty w niej zawarte muszą się odnosić do postępowania odwoławczego. W innych okolicznościach, podnoszenie kwestii naruszenia art. 7 k.p.k. w kasacji nie jest niczym innym, jak zmierzaniem do uruchomienia ponownej kontroli apelacyjnej i przeniesienia ciężaru rozważań na grunt powtórnej analizy wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych. Nie zmienia tej oceny formalne wiązanie takich zarzutów z konkretnymi normami procesowym, jeżeli w zaskarżonym

rozstrzygnięciu wskazano, jakie dowody i dlaczego zostały uznane za przekonującą podstawę ustaleń poczynionych przez sądy orzekające w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt V KK 349/18).

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie K. W. nie zostały przeprowadzone żadne czynności dowodowe. Sąd *ad quem* również, choć wprawdzie dokonał zmiany wyroku, zaaprobował w pełni ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie sprawstwa skazanego i okoliczności popełnienia czynu. Nie zachodzą więc żadne podstawy, by negatywnie oceniać orzeczenie tego Sądu przez pryzmat treści art. 7 k.p.k. W świetle przeprowadzonych rozważań, podniesiony przez skarżącego zarzut jawi się jako bezzasadny w stopniu oczywistym i niemogący doprowadzić do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Kasacja wskazuje bowiem nie tyle usterki procesowe, lecz przede wszystkim stanowi przejaw niedopuszczalnej na tym etapie postępowania polemiki z dokonanymi przez Sąd *meriti*, a zaakceptowanymi w instancji odwoławczej, ustaleniami faktycznymi. Dodatkowo już tylko należy podkreślić, że ustalenia te znajdują podstawę w ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodach i mieszczą się w granicach swobody sądu dokonującego ustaleń, które określone zostały w przepisach procesowych, m. in. w art. 7 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.